

Sněženka farní

Zpravodaj farnosti Panny Marie Sněžné v Praze

Ročník XXIX.

Únor 2023

Draží čtenáři!

Leden byl plný událostí, které přinesly i velké napětí. Proběhlo mnoho setkání a účastnili jsme se mnoha aktivit. A to je za námi teprve první měsíc v roce. Zda bude únor bílý, můžeme jen odhadovat na základě předpovědi počasí, která se stejně stále mění. Jak prožijeme následující období, nevíme. Jen se nám plní kalendář množstvím očekávaného. V naší farnosti to bude oslava našich čtrnácti mučedníků, kterou povede arcibiskup Jan. Svěcení na kněze bratra Bernarda. Masopust a popeleční středa. Přijetí žadatelů o křest mezi čekatele křtu a mnoho jiného.

Vyhlížím jaro, a i když to není vidět, těším se, až dřímající síla opět ukáže svou krásu. Také si někdy připadáme celý zamrzlí, ale Boží milost dokáže probudit i největšího spáče. Kéž by naše životy odrážely Boží velikost a krásu. Štiplavý ledový vítr nás nutí zachumlat se do kabátů a vyhledávat, kde se zahřejeme. A i to mi ukazuje na touhu našich duší po teple vztahů. Je jasné, že ledová setkání existují. Ať Bůh všecken led svou milostí rozpustí a dá vám nový a radostný čas.

Když sluneční paprsek protne oblaka, i v nás se cosi rozsvítí a přestane být tma. Tma ani zima nejsou špatné, i to patří k životu a má svou důležitou roli. Ale nejhorší je tma a led srdce, kdy se člověk propadá do lítostivosti nad tím, jak je všechno hrozné a kam to lidstvo spěje... Bůh je Pánem dějin, onoho teď a především toho, co přijde. Kéž bychom se nejenom v ročním období, ale ve svém životě mohli postavit na start jara v nás.

Koncem února vstoupíme do postní doby. Je to tedy měsíc všelikých masopustů a plesů. I přes nějakou tu újmu, kterou postní období přináší, vyhlížejme radost, která pramení především z Krista vzkříšeného. Pak to všechno bude dávat smysl. Vyprošuji vám požehnání.

Váš Filip

ÚNOR VE FARNOSTI

Aktuality sledujte, prosím, na nástěnce, v ohláškách, na webu a Fb.

Uvedení Páně do chrámu (Hromnice) – 2. února

Ilustrace: Eva Řádková

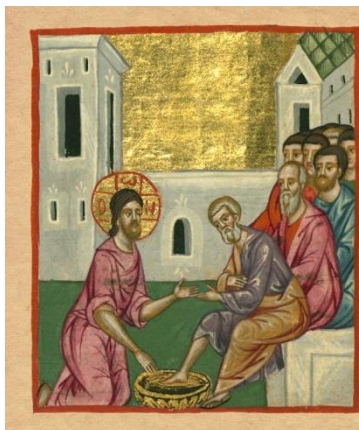
Setkání Sekulárního františkánského řádu

se bude konat v **neděli 5. února**. Ve 14.00 hodin je možnost společné modlitby růžence. Mše svatá začíná ve 14.30 hodin v kapli sv. Michala.

412. výročí památky bl. Bedřicha Bachsteina a druhů, mučedníků Středa 15. února

Kněžské svěcení bratra Bernarda

V **neděli 19. února v 15.00 hodin** u PMS. Po svěcení bude oslava v refektáři, prosíme o něco dobrého na společný stůl. Zvou bratři františkáni.

S VDĚČNOSTÍ V SRDCI OZNAMUJI, ŽE V NEDĚLI 19. ÚNORA 2023
V 15 HODIN V CHRÁMU PANNY MARIE SNĚŽNÉ V PRAZE PŘIJMU
Z RUKOU OTCE BISKUPA JANA BAXANTA

KNĚŽSKÉ SVĚCENÍ

ZA TENTO DAR PODĚKUJI SLAVENÍM

PRIMIČNÍ MŠE SVATÉ

V SOBOTU 25. ÚNORA V 11 HODIN V KOSTELE SVATÉHO
ANTONÍNA PADUÁNSKÉHO V LIBERCI-RUPRECHTICÍCH
A V NEDĚLI 26. ÚNORA V 10 HODIN V KATEDRÁLE SVATÉHO
VÁCLAVA V OLOMOUCI.

TĚŠÍM SE NA VÁS BRATR BERNARD ONDŘEJ MLÉČKA OFM

Masopustní setkání farnosti

Úterý 21. února večer po mši sv. u PMS. Prosíme o příspěvky na společný stůl, přesnější informace budou v ohláškách.

Popeleční středa

22. února – den přísného postu

Sbírka

Do účelové kasičky (vlevo na sloupu za vchodem do kostela) nově sbíráme na rekonstrukci elektřiny v Pasovské kapli a ve farní místnosti. Celková cena se očekává okolo 300 000 Kč, za vaše dary ze srdce děkujeme.

Františkánská obnova pro mladé na Velehradě

3.–5. března

CESTA DO OTCOVA DOMU

Františkánská obnova pro mladé
Velehrad
3. - 5. března
2023

Přihlášky do 24. 2. 2023
frantiskanskaobnova@seznam.cz
Akce je pro účastníky 18-35 let.

Zvou Školské sestry svatého Františka a bratři františkáni sestry-ost.cz /ofm.cz

OHLÉDNUTÍ

Tříkrálová sbírka 2023

Často se stává, že pokud je něco Bohu milé, a pokud Ho necháme jednat, pak se to vydaří, bez ohledu na to, jak se to nám, lidem, zpočátku může zdát. Takové bylo i naše letošní Tříkrálové koledování. Řada muzikantů i dalších koledníků na poslední chvíli onemocněla, netušili jsme, kolik nás bude, a zda vůbec dáme dohromady alespoň malý sboreček... a nakonec to bylo skvělé! O. Filip nám před kostelem požeňnal, a poté jsme vyrazili do okolních ulic – na Můstek, přes Václavák a Františkánskou zahradou nazpátek. S velkým gustem zpívali dospělí i děti. Ty po počátečním osmělování statečně vybíraly od usměvavých kolemjdoucích do kasiček. Nakonec jsme se spolu s bratry

františkány a s našimi ukrajinskými přáteli naobědvali v klášterním refektáři. Bohu díky za všechny koledníky i za štědré dary! A samozřejmě vřelé díky za Simonin báječný oběd! 😊

Oficiální zhodnocení

Vážení přátelé, již tady máme výsledky našeho usilovného koledování. Pokud vás zajímá, jak dopadla celkově TKS, vybralo se přes **160 milionů!** Jen v pražské diecézi to bylo kolem jednoho milionu korun, nejsilnější byly diecéze olomoucká a brněnská (obě kolem 40 mil. Kč). Do celkové částky jsou mimo kasičky započítány: online koleda, bezhotovostní dary (QR-kód) a tříkrálový koncert (celkem dalších téměř 8 milionů korun).

My jsme vykoledovali 36 640 Kč (součet deseti kasiček)!

Ještě jednou všem moc děkuji, kdo jste se zapojili se do TKS 2023. Mnoho požehnání vám i vašim rodinám a Pán Bůh zaplat'!

Výnos sbírky je rozdělen podle pevně daného klíče takto: 65 % vybraných prostředků se vrací charitám, které je vykoledovaly, 15 % je určeno na velké diecézní projekty, 10 % putuje do krizového fondu, odkud jsou uvolněny při mimořádných událostech, a na pomoc v zahraničí, 5 % využije na své projekty Charita Česká republika, 5 % tvoří zákonné režie sbírky.

Pokud vás zajímají konkrétní projekty, na webových stránkách <https://www.trikralovasbirka.cz/vyuziti/> najdete rozdělení podle diecézí a jednotlivých farností, každý záměr je rozepsán: jeho účel i finanční hodnota.

Zuzana Rebcová a Alena Bohdanecká

Projekce filmu Pohani

V lednu jsme v našem klášterním refektáři prožili nadmíru zajímavý kulturní filmový večer. Byli jsme totiž vybráni jako „fokusová farnost“ pro promítání nového filmu režisérky a scenáristky Olgy Dabrowské s názvem „Pohani“. Tento snímek je, podle slov autorky, černobílým filmovým divadlem s duchovní tematikou, který se věnuje otázce mocensky zneužitého náboženství a záchvěvů skutečné víry.

Film vznikl na motivy dramatu ukrajinské autorky Anny Jablonské, která byla za toto drama oceněna in memoriam jen pár okamžiků poté, co ve svých 30 letech tragicky zahynula rukou sebevražděného atentátníka na moskevském letišti Domodědovo v roce 2011, když přiletěla cenu přebírat. Refektář byl plný diváků, kteří filmu na závěr velmi spontánně tleskali a upřímně o shlédnutém díle s tvůrci, kteří přijeli na promítání, a také s bratry františkány a moderátory, diskutovali. Celý večer i se sklenkou dobrého vína se velice vydařil a my přejeme filmu, který bude brzy uveden na některém z evropských filmových festivalů, hodně otevřených a vnímavých diváků.

Svíčky pro Ukrajinu

Po celý leden jsme byli součástí moc pěkné akce, kterou vymysleli frekventanti kurzu základů víry od Salvátora. Ti se pustili do sbírání již nepotřebných zbytků vyhořelých svíček (nejen) z adventních věnců, z nichž budou na Moravě vyrobeny svíčky pro ukrajinské vojáky v zákopech. Informaci jsme rozšířili i do dalších farností, a nakonec jsme se stali jakousi základnou pro sběr použitého materiálu. Moc děkujeme všem, kteří se do akce zapojili, nasbíralo se několik plných pytlů (sami jsme zvědaví, kolik kilogramů parafínu a vosku to nakonec bude) a organizátoři si je brzy odvezou do moravských dílen. Děkujeme všem, kdo pomáhají!

Zuzana Rebcová

BL. ODORIK Z PORDENONE U PMS (1.)

Na cestě k oslavě bl. Odorika u PMS 14. ledna 2023

Kostel a klášter Panny Marie Sněžné je už nějakou dobu spjat s postavou bl. Odorika z Pordenone (†14. 1. 1331), významného františkánského cestovatele a misionáře, známého díky českým kořenům jako „Oldřich Čech“. V roce 2005 se v ambitu kláštera konala výstava fotografií o putování českých filmařů Vladimíra Síse a Josefa Vaniše do Tibetu 50. let „*Po stopách Odorika z Pordenone*“, na níž byl také Odorik představen i samostatně. Od té doby jsme při různých cestách do Pordenone, např. kvůli natáčení dokumentu České televize o Odorikovi v rámci seriálu *Světcí a svědci*, získali vazby na tamější italské přátele, kteří jsou zapojeni do iniciativ kolem probíhajícího procesu jeho svatořečení. Také díky tomu 11. září 2018 při večerní mši svaté u Panny Marie Sněžné proběhlo slavnostní předání relikvie bl. Odorika našemu kostelu a české františkánské provincii. Tato relikvie je uložena nyní ve vitríně v kapli sv. Antonína vlevo u vchodu kostela.

Předloni vznikla a rozvíjí se nová významná iniciativa, která má ambice propojit postavu bl. Odorika s širším povědomím společnosti, a to také ve

spojitosti s čajovou kulturou ve světě, zvláště ve východních oblastech Indie, Číny apod., kde Odorik kdysi putoval. Iniciativu rozvíjí *Institut renesance kulturního dědictví*, jehož ústřední postavou je velký odborník na čaj pan Jiří Altior. Institut sídlí v pražských Vokovicích, kde také usiluje o zasvěcení místní zvoničky na bývalé návsi jako kaple bl. Odorika (viz obr.). První přípravná oslava tam proběhla loni v létě a slavnostní zasvěcení se zřejmě uskuteční v rámci širší kulturně-duchovní akce v létě příštího roku.

V den svátku bl. Odorika 14. ledna

už v posledních letech u Panny Marie Sněžné slavíme liturgii s doprovodem starého zpěvu, kterou doplňuje další program v refektáři kláštera. Letos přípravu dosti obsáhlého programu bohužel zbrzdila nemoc rodiny Altiorových, takže jsme nedali vědět i ve Sněžence s dostatečným předstihem. Program v refektáři probíhal odpoledne přede mší i večer po mši. Vystřídala se řada hostů, jak bylo vidno z plakátku. Po mši a po občerstvení promítl přítomným svůj film *Až zařve lev* fotograf Jan E. Svatoš. Film je jakousi symbolickou konfrontací a rozhovorem dvou téměř dobových současníků –

Odorika z Pordenone a krále Přemysla Otakara II.

Rád bych teď do Sněžanky každý měsíc něco o těchto iniciativách a Odorikovi napsal, protože je to obsáhlé a skvělé téma, a zároveň další akce se u nás chystá už 1. dubna tohoto roku. Na snímku paní Altior s doprovodem zpívá starobylý františkánský hymnus k bl. Odorikovi, který byl pro tuto příležitost přeložen a přebásněn z latiny do češtiny i do esperanta.

Br. Regalát

(pokračování příště)

ROZHOVOR

Roman Janál je příkladem pozoruhodného skloubení tří profesí. Roli umělce kombinuje s prací pedagoga i s rolí aktivizačního pracovníka v domově pro seniory. A všechno to dělá očividně velmi rád. Rozhovor odhalí mnohé krásy hudebního života a sny předního českého barytonisty, umělce, s nímž se setkáváme i na bohoslužbách u Panny Marie Sněžné.

Se souborem Musica Florea a s dirigentem Markem Štrynclem spolupracujete pravidelně. Proč?

Je to moje srdeční záležitost. Veliká. Letitá. V 90. letech jsme začali útržkovitě spolupracovat a byly to velmi zajímavé projekty. Jeden z nich byl pro mě obzvláště významný. Bylo to oratorium od Caldary *Magdaléna u nohou Kristových*. Pak to bylo i Händelovo *Vzkříšení*. To jsme reprízovali i v Německu a Rakousku. Asi před pěti lety jsme dělali koncert virtuózních duchovních árií baroka a klasicismu. Jednalo se o skladatele jako byl Mysliveček, Vaňhal, Brixi, Karl von Dittersdorf a Zelenka. Koncertovali jsme s tímto programem na duchovních festivalech v ČR i Německu.

Bližící se únorové turné má podobnou dramaturgii?

Ano. Řekl jsem si, že by byla velká škoda, aby se projekt duchovních árií jen tak rozplynul. Kdyby znovuobjevené árie, které Marek našel v archivu Českého muzea hudby, nemohlo publikum už nikdy slyšet. Dramaturgie je počin čistě Markův. Hudebně jsou to úžasné věci. Pro sólistu velmi atraktivní. Člověk se může prezentovat vokálně a technicky v určité virtuozitě, zároveň to má i hloubku. Duchovní texty jsou v latině.

Máte rád latinu a přikláníte se k její italské výslovnosti?

Je to diskutabilní, ale já latinu respektuji včetně její výslovnosti. Můj tatínek se jí hodně zabýval. Jak jsem studoval duchovní díla, otec mi radil ve výslovnosti a melodičnosti tohoto jazyka a vedl mě k tomu, abych respektoval klasickou latinskou výslovnost. Včera jsem slyšel Requiem z milánské La Scala s Herbertem von Karajanem. A všichni zpívali poctivě latinsky. Moc se mi to líbilo.

Jaké jazyky ovládáte?

Nejdéle mě provází italština. Už na plzeňské konzervatoři při studiu hry na housle, jsem si našel profesora, k němuž jsem soukromě chodil tři roky na

hodiny italštiny. Při studiu na akademii v Sofii přibyla k italštině ruština a němčina. V té době jsem nejčastěji zpíval právě v italštině, němčině a latině. Francouzštinou jsem se začal zabývat později, až když jsem byl osloven francouzským festivalem komorní hudby. Díky této nabídce a znalosti jazyka jsem se pak dostal i k francouzskému repertoáru.

Četla jsem v rozhovorech s Vámi, že Vaší velmi oblíbenou umělkyní je Hana Hegerová, ale ovlivnil Vás i zpěvák Tom Jones. Existuje pro tyto umělce, kteří žili v odlišné době a absolutně jiném kontextu, nějaký společný atribut, který by navíc platil i pro Vás?

Hana Hegerová a Tom Jones mě provázejí od útlých chlapeckých let. Když mi bylo asi dvanáct, dostal jsem gramofonovou desku *Recitál 2 Hana Hegerová*. Přehrával jsem si to stále znovu a zamiloval jsem se. Do šansonu jako takového, do textů, a především do interpretace Hany Hegerové.

V lásce k šansonu jsem dostal velký impuls, když jsem byl v Bruselu na festivalu EUROPALIA a navštívil jsem muzeum Jacques Brela. Unikátní místo, kde Jacques Brel zpíval kmenově své koncerty. Jeho poslední koncert tam zněl z velkého filmového plátna. To mě dojalo. Řekl jsem si, že bych ty šansony chtěl někdy zpívat. Je to můj sen.

Tom Jones mě provázel ještě dřív. Jeho písničky v angličtině jsem se učil nazpaměť, jak jsem do něho byl zapálený. Dodneška má můj obdiv. Před šesti lety jsem ho slyšel v Liberci na Benátské noci. Měl dvouhodinový recitál, sám si ho uváděl a do toho zpíval. V 76 letech to je přírodní úkaz! On se mi líbí právě proto, že je svou hlasovou interpretací originální. A Hana Hegerová přináší to samé v oblasti šansonu. Navíc mně imponovala tím, že do zpěvu vnášela naturalisticky drsné prvky, jako když hraje v činohře na scéně. Oba pak, Hana Hegerová i Tom Jones, jsou ve své interpretace zcela výjimeční.

Je Vám bližší opera/divadlo nebo koncertní provedení?

Jsou to dva světy, které zbožňuju, a když se v nich mohu uplatnit, jsem šťastný. Ta tvorba divadelní, s operou a činohrou, s herectvím spojená, mě nesmírně baví. Měl jsem štěstí, že většina rolí, které jsem nastudoval, pro mě byla v oblasti herectví přínosem, byly pro mne inspirativní a motivující.

V 90. letech jsem se ponořil poprvé do světa barokní opery. Dělal jsem operu *Castor a Pollux* Jean-Philippe Rameaua ve Stavovském divadle. Imponovalo mně, že v barokní opeře je vše do značné míry dané. Zároveň jsem ale netušil, kolik emocí a kolik nádhery se v těch operách skrývá.

Tehdy mi radili francouzští kolegové, ať se nebojím projev přehnat, něco udělat navíc, že eliminovat se to může vždy. Leč pořád to bude lepší, než kdyby tam toho bylo málo. To mě velmi poučilo a v podstatě mne tato rada

provází dodnes, tedy přes dvacet let. Stále si uvědomuji, jak expresivnost na jevišti platí, když chcete posluchače opravdu vtáhnout dovnitř toho, co se děje.

Za roli v této opeře jste získal divadelní cenu Thálie. Máte stejně rád i koncertní provedení?

Ano, mou druhou láskou je písňová tvorba, samozřejmě s tou duchovní spojená. Ale je tam mnoho společných rysů s divadlem. To, co používám v opeře, použiji i v písních. Protože i písně jsou s příběhem a zpěvák musí ten příběh sdělit. Nebo jsou písně, které líčí konkrétní prožitek, jsou intimnější, často jsou v drobnokresbě, kterou musíme zprostředkovat posluchači v krátkém časovém úseku.

Ztvárnil jste roli Bohumila Hrabala v opeře Don Hrabal. Je nějaká další osobnost, kterou byste si rád zahrál?

Kdyby byla napsána opera o Jacquesu Brelovi nebo Tomu Jonesovi, tak bych si ji zahrál moc rád. Protože oba byli výjimečné osobnosti.

Ale já miluji i malířské umění a sochařství. Od studentských let mě velmi oslovuje, silným způsobem na mě doléhá, když mohu jít na výstavu, pozorovat obrazy, díla.

Z malířů mi velmi imponuje Amedeo Modigliani. Považuji ho za výjimečnou osobnost malířství 20. století. Toho bych moc rád ztvárnil. On je naprosto svůj, naprosto originální, jako byli Leoš Janáček, Musorgskij nebo Stravinskij v oblasti hudby. A kdybych vybíral skladatele, byl by to Petr Iljič Čajkovskij. Jeho hudba mě provází od dětství, protože to byla první opera, kterou jsem viděl. No, i další osobnosti by se našly.

Jaký vztah máte k improvizaci na jevišti?

Velmi mě vycvičila Ypsilonka. Hrál jsem tam třeba druhé já Jiřímu Lábusovi a jeho Rasputinovi nebo Mefista ve hře Faust a Markétka. Improvizaci jsem začal vnímat jako úžasnou věc, která vede k většímu pochopení souvislostí, návazností scén a dialogů. V Ypsilonce jsem se naučil reagovat na kolegy, kolegyně. Líbí se mi emoce a spontánnost, které improvizace umí vyvolat.

V Ypsilonce jsem se naučil na jevišti nejen zpívat, ale i mluvit. A zajímavé je, že technika dechu, kterou mám ze zpěvu, k níž jsem byl v Bulharsku vyškolený, se dá dobře uplatnit v činohře a v mluvené řeči. Jakmile správně dýcháte, neunavíte se. To se snažím předávat i svým studentům na konzervatoři. Učení mě velmi baví. Udržuji se jím v kondici. Nemohu spadnout do nějakého stereotypu, zaběhnutého systému. Jsem pořád obklopen mladými lidmi, mohu se neustále něčím inspirovat. Studenti, kteří jsou opravdu zapálení nebo jsou talentovaní, pilní, pracovití, ti vás inspirují. A to

je krásné. Horší je, když máte studenta, který všechno dělá jen na padesát procent. Ale obecně mě pedagogická profese spíš posiluje, motivuje, otvírá trošku jiné obzory, aby člověk neustrnul a nezakrněl. Doposud jsem měl štěstí na to, že když jsem studentům něco interpretoval, vykládal a vysvětloval zcela spontánně, tak rozuměli tomu, co po nich chci. Těší mne, že jsem jim srozumitelný.

Co Vám přinesla doba covidu?

Když propukla pandemie, byl jsem byl osloven paní ředitelkou Domova pro seniory z Ďáblic, a začal jsem pracovat jako aktivizační pracovník. A pracuji tam stále. Velká změna pro mne je, že vstávám před šestou hodinou, v půl osmé už jsem v práci od pondělí do pátku, víkendy jsou volné. Začalo to Klubem zpěvu pro radost. Zpíváme písničky, které senioři znali z mládí, z 30. a 40. let, ze starých filmů, populární hudbu těch minulých desetiletí.

Jednou za dva měsíce se koná literárně-dramatický klub, ve kterém přednáším na nějaké téma, buď básně nebo balady, a prokládám to hudbou. V tom se střídám s klienty. Další klub připraví oni, něco přednášejí, zpívají. Potom jsem tam zřídil Křeslo pro hosta, kam zvu různé osobnosti. Také jsem dělal prezentace osobností, které už nejsou mezi námi. Večer jsem věnoval Haně Hegerové, Karlu Gottovi a dalším. A pro úzký okruh zájemců promítám opery, které byly zfilmované nebo jsou to záznamy z operních domů: Covent Garden, La Scala, Metropolitní a Pařížská opera.

Další mojí prací je to, že chodím na návštěvy k těm, kteří jsou imobilní, povídám si s nimi, čtu jim. Někdy tam jdu i o víkend, mimo pracovní dobu. Vyberu si tři, čtyři klienty a za každým jdu tak na jednu hodinu. Potěšilo mě, když mi pečovatelky říkaly, že jsou ti lidé po mé návštěvě v lepší náladě. Těší mě osvěžit jim jejich stereotyp. Ten je sice v mnoha směrech daný, ale můžeme udělat něco, aby byl snesitelnější.

Je úžasné, že se setkáváte jak se studenty, tak se seniory. A napadlo vás třeba tady ty dva světy propojit? Že byste studenty vzal do Ďáblic?

Už tam byli. I vícekrát, a i od jiných kolegů z konzervatoře i z akademie. Je to moc hezký zážitek takové setkání mladé generace se seniory. Úžasné!

Je nějaké motto, které je pro Vás důležité a je Vám inspirací?

Nechtěj být člověkem, který je úspěšný, ale člověkem, který za něco stojí.

Co Vás kromě koncertů s Musicou Floreou ještě čeká v sezóně 2023/2024?

Velmi se těším na písňový recitál s Miroslavem Sekerou, který se bude konat v březnu u sv. Vavřince v Praze, v rámci komorních večerů festivalu Pražské

jaro. Také to bude několik písňových koncertů s dalšími pěveckými kolegy v řadě Lieder Company – nově vzniklé společnosti, jež se věnuje výhradně písňové tvorbě, skvělý a ojedinělý počin! A ještě v dohledné budoucnosti chystám jeden větší natáčecí projekt a několik dalších operních titulů. Ale to bych zatím neměl konkrétněji prozrazovat. Můj sen je zahrát si ještě nějakou barokní operu. A kdyby Pán Bůh dal, abych nebyl příliš neskromný, toužil bych si zahrát v nějakém psychologickém filmu, kde bych mohl ztvárnit hluboký lidský příběh. Honza Schmid z Ypsilonky říká, že mě to ještě čeká. Člověk netuší, jaké příležitosti mohou přijít.

Děkuji mockrát za rozhovor a Váš čas!

Ptala se Irena Záhorská

SRDEČNĚ ZVEME NA KONCERT 27. 2. OD 19.00 HOD.

Lesk virtuosity duchovních árií českého klasicismu
Účinkují: **Roman Janál – baryton, Musica Florea, dirigent Marek Štrýncl.**

Evangelický kostel U Salvátora, Salvátorská 1045/1, 110 00 Praha 1
Vstupné: 350 Kč, studenti a senioři 200 Kč, studenti a pedagogové hudebních škol 50 Kč. Pro farníky je zlevněný lístek za 200 Kč k zakoupení na <https://goout.net/cs/musica-florea-and-roman-janal/szdtcyu/>

K ZAMYŠLENÍ

Promluva Mgr. Roberta Harta, DiS., kazatele Církve bratrské na ekumenické bohoslužbě 30. ledna 2023 u Panny Marie Sněžné

Poslední soud: Na čem záleží?

Co ve svém životě, milí přátelé, považujete za důležité? Nebo, co považujete za hodné vaší pozornosti? Jak to v našem životě je? O co skutečně usilujeme, čím žijeme? A o co se naopak vlastně vůbec nestaráme?

Slovo evangelia, jež jsme četli, mluví o rozhodujícím zlomu. O završení tohoto času a počátku plnosti Božího království. Tím rozhodujícím zlomem je

poslední soud nad všemi lidmi. Ten nastane, až se Syn člověka vrátí ve své slávě.

Král a národy před soudem

Když trochu popustíme uzdu své představivosti, otevře se nám před očima majestátní scéna. Král-Soudce na trůnu své slávy a před ním národy se vši svou slávou, se vším leskem moci a bohatství, se vši národní hrdostí, s vládci a vojevůdci. My křesťané si můžeme představit i lesk všech církví a jejich hodnostářů, teology se stohy učených knih. Možná všichni očekávají, že se konečně ukáže, kdo byl nejdůležitější, kdo byl v právu. A křesťané možná, kdo z nich měl v tom či onom pravdu, a že se potvrdí to, že ti druzí byli úplně mimo.

A skutečně nastane třídění. Král *oddělí jedny od druhých, jako pastýř odděluje ovce od kozlů, ovce postaví po pravici a kozly po levici*. To přirovnání přináší trochu dramatickou změnu atmosféry i zaostření toho soudního rozsouzení. Namísto jakéhosi dějinného tribunálu najednou metafora z prostředí pastýřů, kde se neřeší paragrafy, nedohadují se právníci a nelicituje se o to, kdo je vinen víc a kdo míň. Jen pastýř ovcí neomylně roztřídí: ovce napravo, kozly nalevo. Mezi řádky tu zní blízkovýchodní pastevecké reálie, kde ovce i kozy svou stejnou tmavou barvou splývají v jednu masu a je třeba zkušeného pastýřského oka k jejich rozlišení.

To ale zdaleka není hlavní nečekaný kontrast. Skutečný šok způsobuje, proč jsou jedni označeni jako ovce, požehnaní dědicové království, a druzí jako kozlové, na které čeká trest.

Na čem záleží

To slovo je nesmírně bohaté. My se dnes spolu dotkneme jen té pozitivní části a z ní jen jednoho, zato klíčového momentu. Toho hlavního, na co Pán klade důraz. *Přijměte za dědictví království... neboť jsem hladověl a dali jste...*

Namísto rozsouzení mocenských, historických, politických, věroučných a kdovíjakých jiných sporů tu tento zvláštní tribunál řeší vlastně velmi osobní záležitosti. To, co je rozhodující, to, co je klíčem k přijetí dědictví, je vztah ke Králi, s nímž se oni požehnaní setkali již dřív. Ale zase – jde tu o vztah v poněkud jiném smyslu, než jak jsme o něm zvyklí mluvit my dnes. *Hladověl jsem – a dali jste mi jíst. Byl jsem nahý a oblékli jste mě atd.* Je to vztah, ve kterém nejde předně o sílu duchovního prožitku nebo o sílu přesvědčení, ale vztah, který se projevuje starostí o potřebu druhého.

Zjevně je to rozměr vztahu ke Králi nezvyklý i pro ty po pravici, co jsou osloveni jako Otcovi požehnaní. Po těchto slovech Soudce-Krále jsou překvapení. Jako by vůbec nevěděli, o čem je řeč: *Pane, kdy jsme tě viděli*

hladového a nasýtí tě, nebo žíznivého a dali jsme ti pít atd.? Vůbec netuší, kdy se s Kristem setkali tak osobně, zblízka, tváří v tvář. A je z toho zřejmé, že ty skutky, co učinili, neudělali proto, aby na Krále udělali dojem – vždyť ani nevěděli, že ho potkali.

Na jejich udivené dotazy: kdy jsme tě viděli, kdy jsme tě nasýtí, dali ti pít, oblékli tě... Odpovídá Pán opět silně překvapivým způsobem a zároveň velmi důrazně: *Amen, pravím vám, cokoli jste učinili jednomu z těchto mých nepatrných bratří, mně jste učinili.* Ti nepatrní bratři jsou všichni ti, kteří jsou v nouzi, trpí hladem, žízní, nahotou, nemocí, vězením. To s nimi se Kristus takto šokujícím způsobem identifikuje. Ve tváři těchto potřebných, nepatrných v očích světa, se setkáváme s Kristovou tváří. S tváří Syna člověka, Mesiáše Krále. A to, na čem záleží, je to, jak se postavíme k jejich nouzi. Jak budeme jednat s Kristem, s nímž se setkáváme v osobě těchto nepatrných bližních.

Než přijde soud

Živá víra, ta jediná víra, skrze niž jsme spaseni milostí, si všímá bližních, a zvláště těch nepatrných, kteří jsou v nouzi. A tak se setkává s Kristem. A jejím údělem je tak věčný život.

Na jaké straně budeme stát my? A jaká slova od Krále-Soudce uslyšíme? To není otázka, která nás má uvrhnout do zoufalství. Ježíš přece říká tato slova ne proto, aby nás vyděsil a předem odsoudil. Ale aby nám ukázal, co je skutečně důležité. Na čem bude záležet. A jestliže víme, na čem bude záležet, pak také víme, na čem záleží už teď.

Dědici království, ti, co se království ujmou, jsou ti, v jejichž životech se nebeské království, vláda Boží vůle, svou vnitřní mocí prosazuje již nyní. Království nebeské bude patřit těm, jejichž život mu patří již nyní. Boží království je v Kristu již mezi námi. Již nyní si mocí Kristovy lásky chce podmaňovat naše srdce. Jestliže z Božího slova poznáváme, na čem v nebeském království záleží, již nyní se smíme stávat služebníky Krále. A již nyní smí skrze nás, skrze naši živou víru, přicházet Boží království do tohoto světa a získávat v něm prostor. Vírou, která se projevuje mocí lásky, nezlomnou touhou po vládě spravedlnosti a pravdy, mocí milosrdenství a odpuštění. Budoucnost, věčný život, ta věčná budoucnost, již začala a již nyní se děje. Staňme se, stávejme se skrze víru víc a víc její součástí. Budme tou budoucností. A ona se stane naším dědictvím. Vždyť Ježíš řekl: *Kdo slyší mé slovo a věří tomu, který mě poslal, má život věčný a nepodléhá soudu, ale přešel již ze smrti do života.* Amen.

Pravidelné bohoslužby v kostele Panny Marie Sněžné

všední dny: 8.00, 18.00 (po mši sv. večerní nešpory)
neděle: 9.00, 10.15 (pro rodiny s dětmi), 11.30, 18.00
denně: modlitba růžence půl hodiny přede mší sv.
čtvrtek: 19.00–20.00 tichá adorace v kapli sv. Michala
Pobožnost u hrobu 14 mučedníků bude ve středu 15. 2. v 19.00 hodin.

Ekumenická bohoslužba 30. ledna 2023

Fara: Jungmannovo náměstí 18, Praha 1, pms@efara.cz, tel.: 222 246 243

Farář: P. Filip Jan Rathouský OFM

Farní vikář: P. Bonaventura Ondřej Čapek OFM

Hodiny pro veřejnost: Po, Út, St (pouze po předchozí domluvě s farářem);
Čt 14–16.00; Pá 9–11.30.

Aktuální informace najdete na internetu: www.pms.ofm.cz

Za aktuální reportáže a přípravu snímků redakce děkuje Zuzaně Rebcové a za snímky samotné všem jejich autorům.

Redakce Sněžanky: A. a Z. Bohdaneckých, Ž. Ludvíková, tel.: 604 238 059, bohdik@gmail.com

Uzávěrka příštího čísla je 20. 2. 2023. Tisk: Rychlotisk, Jungmannova 3, Praha 1

Náklady na vytištění jednoho čísla farního zpravodaje jsou 12 Kč. Neprodejně.

Dobrovolné příspěvky vhažujte do pokladničky v kostele.